

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Ladder

In het rijtje oude ambachten, zoals die in “mijn” dorp regelmatig bij feestelijkheden en fairs beoefend worden, past het woordje huisvlijt.

Vervlogen tijden herleven vooral in deze tijd, waar we veel in huis verblijven en het daar aangenaam maken.

Wie van ons kan in herinnering teruggaan naar de bezige handen die repareerden en herstelden op lange winteravonden. Slijtageplekken in de overall, slijtplek in de keukendoek, baddoeken die washandjes werden..., je kon versteld staan van de opwinding die ontstond bij nog meer ideeën, want ledigheid was des duivels oorkussen, of was het toch het oorkussen?

Het vermaak van mijn ouders en grootouders was verbindend. Geen iPhone staren, of andere internet verlokkingen, leidden hen af van noeste arbeid in de avond. De familie doorsnee of de bonte dinsdagavondtrein kwam langs.

We kunnen ons nu nog nauwelijks voorstellen dat leven in destijds huiselijke kring ook gezellig was.

De beelden van toen, die nu in mijn gedachten passeren, onderstrepen die gezelligheid. Warme chocolademelk bij oma. Op de kachel een grote zwart gietijzeren pan waarin op de bodem zich een aangekoekte laag melk had gevormd (uitkoken met soda). De schenklepel die erin bleef staan was te warm om aan te pakken. Oma gebruikte daarom een gehaakte pannenlap, die ze iedere winter verving door een nieuwe. Zelf gehaakt. Daartoe haalde ze de gebruikte borstrokken uit, de wol was immers nog bruikbaar. Ze wikkelde de wol op een haspel en de streng die daardoor ontstond waste ze met groene zeep. Ze hing hem aan de waslijn, verzwaard met een baksteen om de draden recht te maken, de kronkels van herinnering eruit.

Daar zit oma weer. Naast haar op de kokos mat staat de rieten mand vol sokken en ander goed dat versteld dient te worden. Naast de mand snort de rode kater. Oma stopt sokken met een handigheid die je versteld doet staan. Ze spant de hak van de sok om een houten bal zodat ze schering en inslag goed kan onderscheiden. Ze weeft. Ze is altijd trots op het resultaat en wanneer opa zegt dat hij geen verdikkingen voelt in zijn klompen glundert ze. Soms kijkt oma op en lacht naar mij. En zegt dat ik straks een Marietje (koekje) heb verdiend.

Ook mijn moeder beheerste de kunst van het stoppen. Zo mogelijk wilde ze wedijveren met oma, door uit te blinken op het gebied van breien.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orvettejournaal

Er verschenen patronen in wintertruien, hele landschappen droeg ik op mijn borst. Het visitekaartje van moeder prikte vreselijk. Herten en lama's verschenen en verdwenen. Op onderbreken en borstrokken.

Ik heb die truien gehaat. Waar anderen onder- en bovengoed droegen van de HEMA, stond ik in mijn breisel tijdens de wekelijkse gymmiddag. Een recht en een averecht met tussendoor, god bewaar me, ook nog de patentsteek.

Daar moest moeder wel de kop bij houden, want dat was steken tellen en in haar leven liet ze geen steken vallen.

Pas wanneer er uitgebreid aandacht was besteed aan het hoe en waarom, en het breiwerk terug in de mand werd gelegd, kwamen de nylons tevoorschijn.

Opgespaard tijdens een lange zomer met veel zondagse kerkgangen. Het dragen van nylons was een ragfijne luxe voor een boerin. Als er een ladder of haaltje in kwam, tipte men dus ook zij het aan met nagellak om verdere schade te voorkomen. De paren die uit de mand tevoorschijn kwamen waren flinterdun en vroegen om vakkundig herstel.

20 km verder in de stad was een lingeriezaak die zich had gespecialiseerd in het ophalen van ladders. Eenmaal per jaar mocht ik met moeder mee naar de "grote stad". Verlichte etalages, felle lampen, de Priba waar het zo goedkoop was.

Terwijl de handige ophaler de nylons onzichtbaar herstelde, namen mijn moeder en ik het ervan. Terwijl ik mijn lik-ijsje langzaam van vorm liet veranderen (ik moest buiten wachten), paste zij hoeden. Want nylons en hoeden horen bij het zondag ritueel.

Ik geloof dat, wanneer er geen ladders in nylons zouden zijn, zij ze zou uitvinden om dat jaarlijkse stadsbezoek te vergoelijken. De grote stad had op haar een aantrekkingskracht zoals de Efteling of een ander pretpark dat heeft op een kind.

En mijn vader? Ach...de boer, hij ploegde voort...

Barbara Driessen